

Nummer 8 | 1. AUGUST 1941 | 90. Aargang

Præsident Heber J. Grants Aabningstale ved Foraarskonferencen April 1941.

Det er en Kilde til stor Glæde og Opmuntring at mødes med De Sidste Dages Hellige til denne Konference. Jeg er taknemlig for de mange Velsignelser, som dette Folk nyder. Jeg ved, at Herren er med os, og at han i Fremtiden vil staa os nærmere, om vi blot vil tjene ham. Det gør mig meget bedrøvet, at det skal være nødvendigt for os at sende vore unge Mænd til Hæren. Jeg haaber og beder, at de maa være besjælet af Missionæraanden, holde fast ved deres Idealer og komme lige saa rene tilbage til os, som de rejste. Jeg haaber, vi kan holde os udenfor Krigen. I, som er Forældre, gør, hvad I kan for jeres Sønner, værn om dem paa alle Maader.

Jeg har mange Gange før fremholdt følgende for Kirkens Ledere; men vil atter gentage det: „Jeg beder hver Mand og Kvinde, som indehaver ledende Stillinger i Kirken, og hvis Pligt det er at lære andre om Evangeliet, at holde Budene, saa de kan lære ved et godt Eksempel. Om de ikke er i Stand dertil, da vil vi i Kærlighed forsøge at hjælpe dem dertil. Vi vil bede for dem, saa de kan blive stærke nok til at efterleve Guds Bud. Finder vi derimod, at de

ikke ønsker at gøre dette eller ser sig ude af Stand dertil, da maa de finde sig i at træde til Side, saa at de, som vil og kan, kan overtage deres Stillinger. Intet Menneske kan lære andre det, de ikke selv tror paa eller efterlever. De har ikke Aanden og Inspirationen fra det høje. De kan fortsat være Medlem af Kirken, vi vil bede for dem. Det gør intet til Sagen hvor mange Aar. Vi vil ikke lægge nogen Hindring i Vejen for dem, for Evangeliet lærer os at tilgive og have Taalmodighed; men vi ønsker kun gode og trofaste Mænd og Kvinder som Ledere i Kirken.

Et Vidnesbyrd nødvendig:

En Mand har ikke Ret til at være Medlem af Stavspræsidentskabet, Højraadet, Grensforstanderskabet eller noget andet præsiderende Raad, hvis han ikke kan staa op og sige, at han ved, at Evangeliet er sandt, samt holder de foreskrevne Bud. Jeg tror næppe, jeg kan illustrere mit Vidnesbyrd og min Kærlighed til Gud bedre end i, hvad jeg sagde til de Hellige i England for fire Aar siden: „Det er aldrig ophørt at være et Under for mig, at jeg repræsenterer Herren her paa Jorden. Mit Samkvem med store og værdige Mænd, som har holdt denne Stilling før mig, gør mig næsten stum af Forundring over, at jeg findes i Klasse med dem. De sidste Ord, Præsident Joseph F. Smith sagde, da han tog mig i Haanden, lige førend han døde, var: „Maa Herren velsigne dig, min Dreng, ja, velsigne dig. Du har et stort Ansvar. Glem aldrig, at dette er Herrens Værk, og ikke noget Menneskes. Han ved, hvem han vil have som Leder for sin Kirke her paa Jorden. Han begaar aldrig noget Fejlgreb. Gud velsigne dig".

Jeg har følt min egen Svaghed. Ja, dengang jeg blev kaldet som en af de Tolv, stod jeg op og sagde, at jeg ikke var værdig til dette Kald; men paa samme Tid opstod denne Tanke hos mig: „Du ved lige saa sikkert, som du lever, at John Taylor er en Guds Profet, og at undslaa sig denne Stilling, som han har modtaget Aabenbaring om, vil sige det samme som at fornægte hans Kaldelse som Profet".

Jeg svarede ham: „Jeg modtager Stillingen, og jeg vil gøre mit Bedste". Jeg husker, somom det var i Dag, at

det var med Nød og næppe, jeg ikke besvimede, da jeg satte mig ned.

To Aander, som kæmper:

Der er til Stadighed to Aander, som kæmper i os. Den ene beder os fortsætte vort gode Arbejde; den anden fremholder vore Fejl og Svagheder og siger, at vi er uværdige. Jeg kan med Sandhed sige, at fra 1882 til 1883 forfulgte denne Aand mig Dag og Nat. Den sagde, at jeg ikke var værdig til at blive kaldt Apostel, og at jeg skulde trække mig tilbage. Hver Gang, jeg bar mit Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed, at han er Guds levende Søn og Menneskenes Forløser, saa var det, somom en Stemme raabte inde i mig: „Du lyver! Du lyver! Du har aldrig set ham“.

Engang, medens jeg var ude paa en Indianerreservation sammen med Brigham Young, jun. og en Del andre, — vi var til Hest, — kom vi til en smal Sti, som gik til venstre, medens der var en god Gangsti lige frem. Jeg raabte til Lot Smith, som jeg red sammen med: „Hvor leder denne Sti hen?“ Han svarede, at den førte hen til en lukket Dal, og at det var umuligt at køre med Vogne derind. Jeg spurgte, om der var Fare far Indianere der; men det var der ikke.

„Jeg vil gerne være alene“, sagde jeg til ham, „følg du med de andre“. Før jeg forlod ham, spurgte jeg, om Hesten vilde finde Vej frem til dem senere, og det svarede han ja til.

Som jeg red frem, havde jeg en Oplevelse, som staar for mig som noget af det mest virkelige i mit Liv. Jeg saa et Raad i Himlen og lyttede intenst til det, der blev sagt. Det første Præsidentskab og Apostlene havde ikke været i Stand til at blive enige om, hvem der skulde udfylde de to ledige Pladser i Apostelkvorummet. De havde staaet ledige i over to Aar. I dette Raad, som jeg saa, var Frelseren til Stede, min Fader var der, samt Profeten Joseph Smith. De snakkede om, at der maatte være blevet begaaet en Fejl, siden disse ledige Pladser ikke var besat. De diskuterede om, hvem der skulde udfylde dem, og at der vilde blive sendt en Aabenbaring for at gøre dette bekendt. De lod mig endvidere forstaa, at det slet ikke var af mig selv, jeg var blevet ophøjet til en saadan Stil-

ling. Jeg havde ikke gjort andet end at leve et rent Liv; men at det var, fordi min Fader saa at sige havde ofret sit Liv for Evangeliet, og at det var hans Ønske, at jeg skulde indehave Stillingen. Det var altsaa paa Grund af hans Trofasthed og ikke, fordi jeg havde gjort mig særlig værdig til den. De lod mig ogsaa forstaa, at dette var alt, hvad de kunde gøre for mig, og at fra den Dag af vilde det hvile paa mig, om jeg vilde leve mit Liv, saa jeg vilde opnaa Ophøjelse eller Fornedrelse.

Afhængig af Loven:

„Der blev en Lov uigenkaldelig fastsat i Himlen, førend denne Jords Grundvold blev lagt, i Følge hvilken alle Velsignelser er forjættede, og naar vi erholder nogen som helst Velsignelse fra Gud, saa er det ved Lydighed til den Lov, i Følge hvilken Velsignelsen blev forjættet". Intet Menneske kunde være mere ulykkelig, end jeg var fra 1882 til 1883; men fra den Dag af, jeg modtog denne Overbevisning, har jeg aldrig følt mig urolig eller været plaget af den Tanke, at jeg var uværdig til at blive kaldt Apostel.

Jeg har været lykkelig i de to og tyve Aar, jeg har staaet som Leder for denne Kirke. Jeg har følt den levende Guds Aands Inspiration i mit Arbejde. Fra den Dag, da jeg valgte en aldeles fremmed til at blive en af de Tolv i Stedet for en af mine bedste Venner, vidste jeg, at jeg havde Guds Aands Inspiration og Vejledning i dette hans Arbejde her paa Jorden. Jeg ved lige saa sikkert, som jeg lever, at Jesus Kristus er den levende Guds Søn og Verdens Frelser og Forløser, at han kom til Verden for at udføre den guddommelige Mission at dø paa Korset for Menneskene, en Forsoning for Verdens Synder. „Ligesom alle dør i Adam, saa skal og alle levendegøres i Kristus". Mig er der blevet forundt en virkelig Glæde: Jeg har haft Anledning til at lade min Røst høre i England, Irland, Skotland, Wales, Svejts, Tyskland, Frankrig, Italien, Norge, Sverige, Danmark, Tjekkoslovakiet, Hawaiiøerne, Japan, Kanada, Meksiko og alle Stater i Unionen, og forkynde, at Gud lever, at Jesus er Kristus, Verdens Frelser, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet, og at de, som har efterfulgt ham, har været Mænd, som Gud selv har valgt

til denne Stilling. Jeg siger ikke dette for at rose mig. Jeg elsker Jesu Kristi Evangelium højere end alt i denne Verden, og jeg er her i Dag, fordi jeg som gammel Mand ønsker at bære mit Vidnesbyrd. Maa Gud velsigne eder alle, I, som har Kundskab om Guddommeligheden af dette Værk, at I maa leve det saaledes, at I kan forkynde det til alle, I kommer i Berøring med. Dette er min ydmyge Bøn i vor Herre Jesu Kristi Navn, Amen.

Sæt dit Hus i Orden!

»Og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller hans Tjeneres Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket«. Pagtens Bog 1: 14.

Vi lever i de sidste Dage. Profetierne givet af Datidens og Nutidens Profeter er ved at blive opfyldte. Guds Straffedomme er udøst over Nationerne.

Ingen Sidste Dages Hellig skulde forsømme at give Agt paa Advarslerne og Tidernes Tegn. Timen er slaaet for de, som vil adlyde Budene. Timen er kommet, da hvert Medlem af Kirken, skulde sætte sit Hus i Orden.

Hvorledes skal vi sætte vort Hus i Orden? Svaret er klart og tydeligt. Adlyd Budene; følg de Raad, som Kirkens Ledere har givet os. Hellighold Sabbaten. Hold Visdomsordet. Betal Tiende og Fasteoffer. Hjælp de fattige.

I Pagtens Bog 136. Kapitel bliver der givet os disse Formaninger:

— — — Bestræber eder for at holde alle eders Løfter til hverandre og begær ikke det, som er din Broders.

Afhold eder fra alt ondt og fra at tage Herrens Navn forfængeligt, thi jeg er Herren, eders Gud, ja, eders Fædres Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud. — —

Ophør at kives med hverandre, ophør at tale ondt om hverandre.

Afstaa fra Drukkenskab og lad Hensigten med eders Tale være at opbygge hverandre.

Om du laaner af din Næste, skal du give det tilbage, som du har laant; og om du ikke kan tilbagebetale det, da gaa uden Ophold og sig det til din Næste, for at han ikke skal fordømme dig.

Om du har fundet det, som din Næste har tabt, skal du gøre en omhyggelig Efterforskning, indtil du kan give ham det igen.

Du skal med Flid tage Vare paa det, som du har, at du kan kaldes en klog Husholder, thi det er Herren din Guds frie Gave, og du er hans Husholder — — —

Og nu kommer deres Ulykkesdag, ja, deres Bedrøvelsesdag, ligesom en Kvinde, naar Veerne kommer over hende; og deres Sorg skal vorde stor, medmindre de snarlig omvende sig, ja, meget snarlig. — —

Lytter derfor nu, o I min Kirkes Folk, og I Ældster, lytter tilsammen; I har annammet mit Rige.

Vær nidkære til at holde mine Bud, at ikke Straffedommen skal komme over eder, og eders Fjender skal triumfere over eder. — — —

Søskende, lad os følge Herrens Tjeneres Raad, Lad os adlyde Budene. Lad os sætte vort Hus i Orden og tjene Herren.

(Taget fra »Improvement Era«, December 1940).

Præsident Thomas E. Mc. Kays Tale ved Generalkonferencen April 1941.

Thomas E. Mc Kay.

Mine Søskende, jeg føler mig meget ringe og ydmyg i mit nye Kald. Det er en stor Ære, men ogsaa et uhyre Ansvar.

For lidt over fyrretyve Aar siden stod jeg paa Ogden Banegaard sammen med mine Forældre og nogle faa Venner. Jeg skulde rejse paa min første Mission. Min Moder kyssede mig Farvel. Da hun gjorde det, sagde hun: „Min Dreng, kom ren hjem". Jeg har aldrig glemt dette Paalæg, og jeg haaber, naar jeg bliver afløst fra denne jordiske Mission og vender tilbage til det himmelske Hjem, hvor min gode Moder nu er, at jeg saa kan sige: „Jeg er kommet ren hjem".

Ved den samme Lejlighed lagde min Fader sin Haand paa min Skulder og sagde: „Husk min Søn, det har ikke saa meget at sige, hvor du arbejder, som hvorledes du arbejder. Du skal gaa, hvor Herren ønsker det og prøve paa at sige, hvad Herren ønsker, du skal sige". Jeg tænker i Dag paa begge mine Forældre, og jeg ønsker at udtrykke min Taknemlighed for dem, for mine Søskende og Venner. Jeg ønsker ogsaa at udtrykke min Taknemlighed for Kirkens Autoriteter. Jeg elsker disse Mænd, og jeg er taknemlig for denne Stilling, som vil give mig Lejlighed til at være nærmere knyttet til dem.

Ord kan ikke udtrykke min Taknemlighed for det Vidnesbyrd, jeg har angaaende Evangeliets Sandhed. Jeg ønsker at bære eder det Vidnesbyrd, mine Søskende, at det er Jesu Kristi Evangelium, at Hensigten med hvert af

Evangeliets Principper er at gøre os bedre og lykkeligere her i Livet. Gud er vor Fader. Vi er alle hans Børn, og han har givet os Evangeliets Principper for at gøre os lykkelige her. „Mennesket er til for at kunne nyde Glæde". Vi behøver ikke at vente til det næste Liv for at kunne nyde sand Glæde, Hvis vi efterlever Evangeliets Principper, kan vi have en Himmel her paa Jorden.

Jeg ønsker ogsaa at bære Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var og er en Guds Profet, og at de, som har efterfulgt ham, har været kaldet af Gud. Præsident Grant er en Guds Profet. Ingen kan overvurdere det gode, han har udført, medens han har været Præsident. Tænk et Øjeblik paa den Forandring, der i Dag er sket med Verdens Holdning overfor Kirken, siden han er blevet Præsident. Jeg ønsker særlig at vise eder hans Indflydelse i Europa, som har forandret Fordom til Beundring. Hvor taknemlig jeg er, fordi han har besøgt disse gode Mennesker i den europæiske Mission, og at mange af dem har hørt hans Vidnesbyrd. Hvilken Trøst er det ikke for dem under deres nuværende Lidelser og Prøvelser, at de har set Kirkens Præsident og talt med ham og hørt hans Vidnesbyrd. Jeg er taknemlig for Anledningen, jeg har at arbejde sammen med dem, stadig at være i Forbindelse med dem, at kunne opmuntre dem. Deres Breve er mere end en Opmuntring for mig paa Grund af deres Tro. Gud velsigne dem. Jeg er taknemlig, for at vi har et Præsidentskab og andre Generalautoriteter, som paaskønner dem og forsøger at gøre alt, hvad de kan for at hjælpe dem.

Gud velsigne eder, og Gud velsigne mig, at jeg maa være tro mod dette nye Ansvar. Jeg paaskønner det af min ganske Sjæl, ligesom jeg paaskønner Evangeliet. Maa jeg altid være værdig til at have Guds Aands Bistand i al min Gerning, beder jeg i Jesu Kristi Navn, Amen.

Anm. Præsident Thomas E. Mc. Kay blev ved denne Generalkonference udvalgt som assisterende Apostel tilligemed Marion G. Romney, Clifford E. Young, Alma Sonne og Nicholas G. Smith. Kirkens store Vækst og Arbejde har gjort det nødvendigt at kalde disse fem Mænd som Medhjælpere for de Tolv.

DET LYKKEDES.

Ferie-Stævnet i København.

Man kunde have ønsket sig større Tilslutning fra Provinsens Side, men absolut ingen bedre. De Søskende, som kom hertil fra Provinsen, var i sig selv et fyldestgørende Bevis paa den høje Standard, Provinsen er naaet op paa.

Stævnet blev en Succes fra først til sidst, stor Tilslutning, finest muligt Vejr, et omfangsrigt gennemført Program, og ikke mindst den rigtige Fællesskabets Aand til Stede ved alle Arrangementerne.

Søndagen den 22. Juni oprandt med straalende Solskin. Efter det indledende Funktionærmøde aabnedes Stævnet med offentligt Møde Kl. 10. Af Programmet husker Deltagerne sikkert bedst Stævneprologen, skrevet af Julius Andersen og fremsagt af Anny Breum og Københavns Bikubepiger, og Blomsteruddelingen. (Til Stede ca. 150).

Umiddelbart efter dette afholdtes et Repræsentantskabsmøde mellem Grenenes Ungdomsforeninger og Hovedbestyrelserne, hvor Arbejdet for den kommende Tid blev drøftet og tilrettelagt.

Mødet om Aftenen blev en straalende Oplevelse. Inspirerede Talere forkyndte Evangeliet stærkt og alvorligt under Devisen, som var Stævnets: »Lad Alvortid blive Samlingstid«. En meget smuk Recitation, skrevet af Eva Gregersen, blev fremsagt af samme Søster med Kvartet og Kor. Denne fortjener ogsaa at høres i Provinsen ved given Lejlighed. (Til Stede ca. 200).

Mandag var Udflugtsdag. Man samledes udenfor Københavns Raadhus og blev derpaa vist rundt i dette, det største københavnske Bygningsværk i dette Aarhundrede. Borgerrepræsentationens Sal, Vielsessalen, Bymuseet og meget mere blev beset med stor Interesse.

Saa gik vi over paa den anden Side af Raadhuspladsen til Politikens Hus. Det blev beset fra Kælder til Kvist, og særlig interessant var det, da de store Maskiner pludselig gav sig til at køre for at udspy den nyeste Udgave af Avisen. Elskværdigt havde Politiken arrangeret en lille Forfriskning,

som kom godt tilpas ovenpaa Rundturen, som havde været ret anstrengende i den stærke Varme.

Turen gik derpaa ned ad Strøget til Vegetarisk Restaurant, hvor en fin lille Middag blev serveret.

Om Aftenen kaldte den lokale Ungdomsforening til Underholdning, og det blev en virkelig morsom Aften. Den af Richard Gregersen forfattede Sketch »Fumlerød Radio« var saa ustyrlig, at Latteren Gang paa Gang bølgede gennem Salen. Og saa blev der serveret Pølser!

Næste Dags Aften blev en af de store Oplevelser under Stævnet. Friluftsteatret i Dyrehaven med Det kgl. Teaters Kunstneres Opførelse af »Der var engang« havde for et Par Dage siden haft Premiere. Og denne Aften, en stille og vidunderlig skøn Sommeraften, samledes vi under de store, grønne Bøge for at lytte til Drachmanns Ord og P. E. Lange-Müllers dejlige Musik. Forventningerne var store; men de blev rigeligt indfriede, og da Kongeparret og Kronprinsparret kom kørende for denne Aften at overvære Skuespillet, kendte Jubelen ingen Grænser. Alle rejste sig, »Kong Christian« tonede stærkt fra 8000 Stemmer, og straks efter gjaldede Hurraraabene. Saa gik Spillet over Scenen med Sang og Musik. Vi glemmer det aldrig!

En Skattejagt, særlig for Provinsbeboerne, rundt i København vakte stor Jubel ved sine mange Mærkværdigheder og snilde Paafund, som Edmund Kaiser havde udpønset. At det var et Kioskbud, man skulde finde, naar man havde faaet Besked om »en Herre med kun een Sko, siddende i Kongens Have«, havde ingen tænkt sig. Vi kiggede alle rundt efter et kendt Ansigt! Det var meget morsomt, og nu kender Provinsboerne da København!

Til Ungdomsmødet Onsdag Aften fik vi Lejlighed til at høre fra næsten alle danske Grene, og Diskussionen gik livligt i Klasserne.

Og saa mødtes vi atter i Dyrehaven. Denne Gang Kl. 1 Nat for under Magister Løppenthins Førerskab at vandre rundt i Skoven hele den skønne, lyse Nat. De, der var med, vil sent glemme denne Oplevelse! Og Kl. 7 serveredes den dejligste varme Chokolade med Wienerbrød til udenfor Peter Lieps Hus.

Om Torsdagen hvilede vi ud. Det var Fridag, og hver maatte gøre, som han havde Lyst til.

Fredag skulde vi igen se lidt af Københavns Seværdigheder. Først den pragtfulde »Grundtvigs Kirke«, hvis enestaaende Beliggenhed paa en af de højeste Bakker i Byens Omegn og egenartede Arkitektur gør den til en af Københavns største Turistattraktioner.

Derpaa gik Turen til Charlottenlund, hvor vi besøgte »Danmarks Akvarium«, Nordens største. De mærkelige og farveprangende Fisk blev beundrede og stærkt diskuterede.

Og saa var vi naaet til det, som normalt til Stævnerne kaldes »Banket«. I Aar havde man valgt at arrangere det som Sommerfest, og det skal siges, at Forandringen var heldig. Et dejligere Sted kunde næppe være valgt end Restaurant Bellahøj, dejligt beliggende med hele Byen liggende under sig selv omgivet af en stor Park. Og en stor Sal stod til Raadighed, hyggeligt arrangeret med smaa Borde, hvor man kunde slaa sig ned, som man vilde.

Straks under Serveringen begyndte Underholdningen, som varede hele Aftenen, afvekslende med Dans. Det blev en straalende Fest, som alle var glade for. Af Programmet skal maaske lige nævnes en henrivende lille »Babs«, den 16aarige Frk. Geleff, som maatte synge om og om igen. Festen trak længe ud, men ingen fortrød, at de blev, skønt de maatte gaa hjem.

Lørdag Eftermiddag endnu en Skattejagt, denne Gang til Hareskoven. Desværre svigtede Vejret denne ene Dag, men Deltagerne havde alligevel en dejlig Tur.

Og saa sluttede Stævnet med to Søndagsmøder, hvor igen Provinsens Talere havde Lejlighed til at staa frem og bære deres Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Trætte og mætte af Intryk ser vi tilbage paa en Uge, fuld af Oplevelser og Begivenheder, en Uge, som sikkert vil bidrage til at styrke Kammeratskabet mellem de Unge i vor Kirke, og som vil hjælpe hver enkelt, naar vi nu er kommet ind i det daglige Arbejde igen.

Det bliver ikke det sidste Ferie-Stævne!

J. S.

Til Medlemmerne i Den danske Mission.

Som sikkert alle Søskende ved, har Kirken paa Grund af de forhaandenværende Forhold visse økonomiske Vanskeligheder at kæmpe med. Prisniveauet er i stadig Stigen, Skatter, Lys, Gas og andre offentlige Udgifter bliver stadig større. For at hjælpe Den danske Mission har jeg efter alvorlige Overvejelser tilskrevet de forskellige Grene om at afholde en Bazar til Fordel for Missionen, Mandag den 1. September. Jeg beder indtrængende Søskende og Venner om at holde denne Aften i Erindring og at reservere den. Vi har allesammen forskellige Ting, som vi udmærket kan undvære; men som ved en Bazar kan indbringe et pænt Beløb.

Søskende, der bor udenfor organiserede Grene, bedes sende eventuelle Gaver til nærmeste Grens Forstanderskab, som da vil foretage sig det videre fornødne. Lad denne min Opfordring blive en Hjertesag for os alle sammen, saaledes at vi ved forenede Anstrengelser kan hjælpe Kirken og dermed os selv.

Orson B. West
Missionspræsident.

Fra Missionsmarken.

Sjælden Mærkedag i København.

Torsdag den 17. Juli kunde Brd. **Søren Christian Petersen**, København fejre sin 90aarige Fødselsdag, idet han blev født i Ørum, Aalborg Amt, den 17. Juli 1851. Mangt og meget har Broder Petersen oplevet i disse mange Aar; men den største og rigeste Begivenhed i sit Liv oplevede han den Dag, da han blev Medlem af Guds sande Kirke — den 29. Juni 1889. I Dag, som for halvtreds Aar siden, er det Broder Petersens største Glæde at kunne bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed til Søskende og Venner, der kommer og besøger ham.

Maa Herren velsigne denne vor gode Broder og skænke ham en lys og lykkelig Livsaften.

Mandag den 7. Juli blev Str. **Anna Kaiser**, Stege, 65 Aar. Str. Kaiser, der hart tilhørt Kirken i den lange Aarrække af 32 Aar, er en god og oprigtig Sidste Dages Hellig, der har et brændende Vidnesbyrd om Kirkens Guddommelighed. Særlig interesseret er Str. Kaiser i Tempelarbejde for de døde. Maa Herren velsigne Str. Kaiser med endnu mange lyse og gode Aar.

Søndag den 20. Juli fyldte en af Brønderslev Grens gode, trofaste Søskende, Str. **Marthine Thomsen**, 60 Aar. Str. Thomsen, der har tilhørt Kirken i over 33 Aar, har opdraget alle sine 8 Børn i dens frugtbringende og inspirerende Lærdomme. Selv er Str. Thomsen en ærlig og pligtopfyldende Sidste Dages Hellig med et brændende Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Vi beder Herren velsigne denne Søster og skænke hende mange gode og lykkelige Aar.

Dødsfald:

Den 25. Maj afgik en af vore gode, trofaste unge Søstre, Str. **Edith Irene Larsen**, Aalborg ved Døden. Str. Edith blev født i Dahl ved Aalborg den 1. Oct. 1915 som Datter af Lars og Ane Kirstine Larsen. Str. Edith var en ærlig og oprigtig Sidste Dages Hellig, en kærlig og god Pige, som var elsket og afholdt af alle, som kendte hende. Ære være hendes Minde!

Mandag den 14. Juli døde en af København Grens trofaste ældre Søstre, Str. **Mathilde Amalie Blomberg**, f. Rasmussen. Str. Blomberg blev født den 2. Aug. 1872 i Aarhus og blev Medlem af Jesu Kristi Kirke den 5. Juli 1884. Str. Blomberg var en sjælden god og trofast Sidste Dages Hellig elsket og afholdt af alle, der kendte hende. Hendes Bisættelse fra Kirkebygningen paa Priorvej formede sig da ogsaa som en sidste ualmindelig smuk og skøn Hyldest til hende. Ære være Str. Blombergs Minde!

INDHOLD:

Præsident Heber J. Grants Aabningstale ved Foraarskonferencen April 1941 97
Sæt dit Hus i Orden 101
Præsident Thomas E. Mc. Kays Tale ved Generalkonferencen April 1941 102
Det lykkedes! Ferie-Stævnet i København 104
Til Medlemmerne i Den danske Mission 107
Fra Missionsmarken 107

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, udkommer en Gang maanedl.
Pris 25 Øre pr. Nummer, Kr. 2,75 pr. Aar.
Ansvarshavende Redaktør: *Orson B. West*, Priorvej 12, København F.

OLAF MORTENSEN BLAAGAARDSG. 56 L